

Piedzīvojums

SVĒTDIENAS ZIŅAS

■ Kā pievēru acis, sāku
braukt ■ Smukas
sievietes blja ieraktas
līdz kaklam zemē
■ Enģeļus un Dievu
neredzēju

Dita Degtere

»VZ« ŽURNĀLISTE

Cilvēks, kurš ceļoja komā, ir 77 gadus vecais Boriss Infantjevs — filoloģijas zinātnu doktors, profesors, Baltijas krievu institūta pasniedzējs. Pirms gada Infantjeva kungs nokļuva 1. slimnīcas reanimācijas nodaļā. Sākās ceļojums... Kā pats apgalvo — interesantākais viņa mūžā. Trīs dienas sirmais vīrs sabija dīvainā valstībā un redzēja savdabīgu kino. Kādu, par to Boriss Infantjevs stāsta sarunā »Svētdienas Ziņām«.

— Kas ar jums notika, ka nokļūvat reanimācijā komas stāvoklī?

— Gandrīz vai katru gadu man jādodas uz slimnīcu, lai sevi «uzprišinātu». Pirms gada,

“
kad mani ar «ātrajiem» aizveda uz Rīgas pilsētas 1. slimnīcas reanimācijas nodaļu, man bija ļoti

Varbūt viņam ir liks deguns, tad labāk, lai viņš ir zemē, kur

Cilvēks, kurš ceļoja komā

— Man bija vairākas epizodes, vairāki braucieni.

— Pastāstiet, lūdzu, ko jūs redzējāt!

— Pirmais bija liels, skaists dārzs. Es braucu lielā ātrumā, un man slidēja garām skaisti krūmi, koki. Visapkārt bija parks, liels plašums. Atceros, ka pie sevis vēl nodomāju — slimnīca lai-

tādas kā parasti kapos. Tad es sāku fun-ktierēt, cik labi, ja cilvēku laikus ieliek zemē, — ja viņš ir slim, nesmuks, varbūt viņam ir liks deguns, tad labāk, lai viņš ir zemē, kur vislabāk var nonākt, ja viņu noindē. Un vislabāk to ir izdarīt, ja indē ar sēnēm. Es redzēju visādas sēnes, ar kuru palīdzību var noindēt

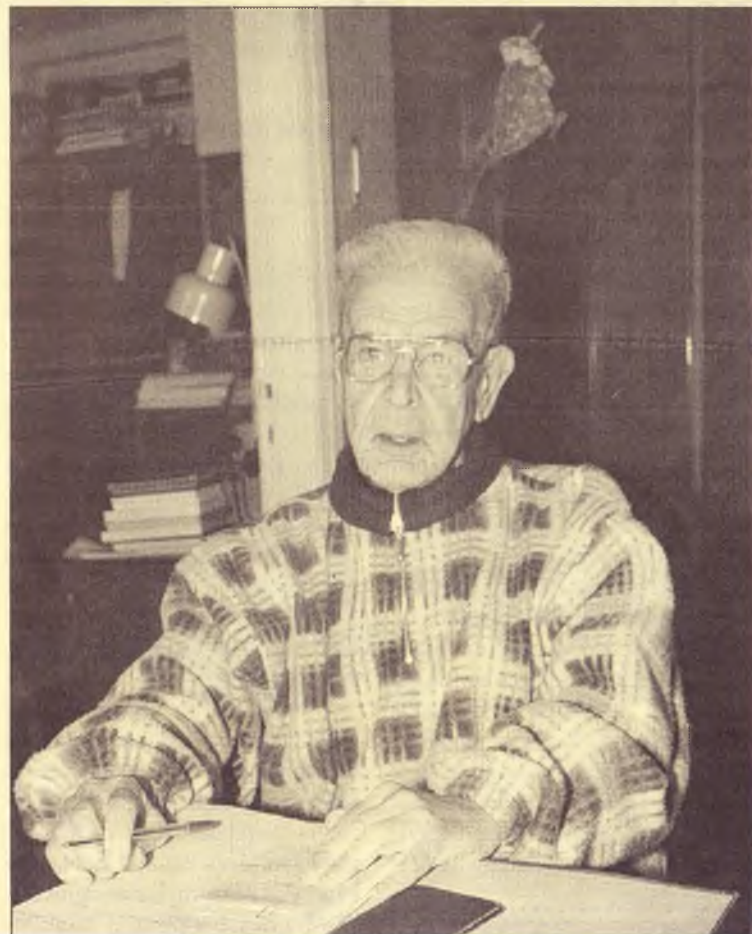
personas kartīte

Boriss Infantjevs — 77 gadus vecs, dzimis Rēzeknē. Beidzis Latvijas Universitātes Filoloģijas fakultāti, strādājis par krievu valodas skolotāju, vadījis pionieru nometnes, sastādījis krievu valodas mācību grāmatas latviešu skolām. Pētījis kopīgo un atšķirīgo slāvu un latviešu folklorā. Strādā par latīņu valodas pasniedzēju Baltijas krievu institūtā.

kam grib parādīt, kādi viņiem ir sasniegumi. Tad attaisīju acis vaļā, un epizode beidzās. Kā acis aizvēru, sākās nākamais, ne-

daudz lielāks brauciens. Es atrados lielā laukumā, un man visapkārt bija sievietes galvas. Sie-

cilvēku. Tur bija grāmata ar visādām receptēm un smukām bildēm. Apkārt bija dāmas, kuras pucējās, krāsojās, gāja uz kosmētiskajiem saloniem, lai pēc tam apēstu sēnes un varētu nomirt. Tad es redzēju arī citus paņēmienu, kā dabūt cilvēku nost no zemes, — ar gaļu, zivīm. Es pat nesaprotu, kāpēc

zems astusspiediens. Kamēr trīs dienas dakteri pūlējās dabūt normālu spiedienu, es biju tāda interesantā stāvoklī.

— Kad sākas divainās vizijas?

— Kā pievēru

acis, tā sāku braukt. Ātri braucu. Kad acis atvēru, šķita, ka viss ir normāli. Atceros, ka plijos vēl dakteriem virsū un teicu: «Kas jums par brīnišķīgu tehniku, ka var tā vizināties!» Dakteri sievai teikuši, ka es neadekvāti runājos.

— Kur jūs braucāt?

vislabāk var nonākt, ja viņu noindē. Un vislabāk to ir izdarīt, ja indē ar sēnēm.

Boriss Infantjevs,
77 gadus vecs vīrietis

— galvā koķetas cepurītes, sapucējušās, smaida man. Pēc tam skatienam pavērās cits laukums — kapi, bet ne parasti. Tur nebija ne ziedu, ne vainagu, tikai daudz kapu kopīņu — cita pie citas un pelēkas smiltis, nevis

vietes bija ierakstas līdz galvai zemē. Bet viņas man neteica, kādu grēku dēļ ierakstas zemē. Un smukas tās sievietes

man tādas epizodes naca gaiva. Nekad neesmu domājis par to, lai kādu noindētu.

— Cik ilgi brauciens turpinājās?

— Bija vēl trešā epizode. Man šķita, ka esmu aizsūtīts uz kādu zinātnisku kon-

ferenci. Es uzstājos, ilgi runāju, bet, kad atvēru acis, izrādījās, ka esmu zālē viens pats. Bet tā nevarēja būt.

— Vai ceļojums bija patīkams?

— Jā, nekā nepatīkama tajā nebija. Eņģelus un Dievu gan neredzēju. Arī velnu ne. Viss bija re-

A.F.I. foto

CEĻOTĀJS. Boriss Infantjevs agrāk ceļojis pa visu plašo pasauli, taču šādā ceļojumā viņš bija pirmo reizi mūžā.

ālistisks. Bendēšanas un miršanas teoriju uztvēru filozofiski.

— Vai gribētos vēlreiz redzēt šo filmu?

— Nevarētu teikt, ka gribētos, bet pretim nekas nebū-

tu.

— **Cilvēki, kurus redzējāt braucienu laikā, bija jums pazīstami, jūs sarunājāties ar viņiem?**

— Nē, visi cilvēki bija sveši, un mēs nesarunājāmies. Tas bija kaut kas abstrakts — sievietes smukas, ar koķetām cepurītēm galvā, bet svešas.

— **Kāda bija sajūta, kad atgūvāties?**

— Kad mani ievietoja normālajā palātā, viss bija normāli — es varēju sarunāties bez problēmām, nekas vairs nerādījās.

— **Jūs labi atceraties notikūšo. Vai bieži par to runājat?**

— Tas ir kā piedzīvojums, par kuru šad tad mēdzu stāstīt arī citiem.

— **Jums patīk piedzīvojumi?**

— Piedzīvojumi? Mana dzīve bijusi mierīga, bērnībā biju paipuisītis. Rikojos saskaņā ar visiem priekšrakstiem un noteikumiem. Nedomāju, ka man patiktu lieli piedzīvojumi. Šis nu gan sanāk tāds kā piedzīvojums. Vecumdiēnās. **UZ**

TRĪS EPIZODES. Komas ceļojuma laikā sirmais virs redzēja trīs epizodes, no kurām interesantākā ir stāsts par indēšanu.

